

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 487/2012-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. septembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti B., s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. P. M., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 27 Cbi 70/2008-182 z 3. augusta 2011 a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41 CoKR/62/2011 z 11. apríla 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti B., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. júna 2012 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti B., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou

namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 27 Cbi 70/2008-182 z 3. augusta 2011 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 41 CoKR/62/2011 z 11. apríla 2012 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z predložených podkladov ústavný súd zistil, že sťažovateľka sa žalobou podanou okresnému súdu domáhala vylúčenia nehnuteľností (nebytový priestor, garáž, spoluvlastnícke podiely na spoločných častiach a zariadeniach domu) zo súpisu oddelenej podstaty úpadcu. S predávajúcim, neskorším úpadcom, uzatvorila 17. augusta 2006 kúpnu zmluvu (ďalej len „kúpna zmluva“), predmetom ktorej boli označené nehnuteľnosti. Napriek tomu, že kúpna cena dohodnutá v uvedenej kúpnej zmluve nebola zaplatená v plnej výške, bol 27. decembra 2006 podaný návrh na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Rozhodnutím príslušnej správy katastra z 13. júna 2007 bolo konanie o vklade vlastníckeho práva prerušené a vzhľadom na to sa o vklade vlastníckeho práva v prospech sťažovateľky nerozhodlo. Predávajúci sa následne dostal do úpadku a na jeho majetok bol 3. januára 2008 vyhlásený konkurz. S odvolaním sa na nesplnenie povinností vyplývajúcich z kúpnej zmluvy (nezaplatenie celej kúpnej ceny) správca konkurznej podstaty od kúpnej zmluvy odstúpil listom doručeným sťažovateľke 16. mája 2008. Sťažovateľka nesúhlasila so zahrnutím predmetných nehnuteľností do súpisu oddelenej podstaty a podala návrh na ich vylúčenie z tohto súpisu. Návrh na vylúčenie predmetných nehnuteľností zo súpisu oddelenej podstaty odôvodnila sťažovateľka „záväzkovoprávnym nárokom“ na prevod vlastníctva podľa kúpnej zmluvy.

V rámci konania pred okresným súdom sťažovateľka namietala zaujatosť konajúcej sudkyne z dôvodu jej rozhodovania v inom konaní týkajúcom sa sťažovateľky. Okresný súd predložil námietku na rozhodnutie krajskému súdu, pričom krajský súd o tejto námietke nerozhodol a vec vrátil okresnému súdu v zmysle § 15a ods. 5 Občianskeho súdneho

poriadku (ďalej aj „OSP“), podľa ktorého sa vec v prípade, ak sa námietka zaujatosti týka iba okolností, ktoré spočívajú v rozhodovaní sudcu v iných veciach (§ 14 ods. 3 OSP), nadriadenému súdu nepredkladá.

Okresný súd následne napadnutým rozsudkom žalobu sťažovateľky zamietol, pričom sa v jeho odôvodnení vysporiadal aj so sťažovateľkou vznesenou námietkou zaujatosti. Okresný súd napadnutý rozsudok odôvodnil okrem iného poukazom na to, že sťažovateľka nie je vlastníčkou veci, ktorej vylúčenia sa z oddelenej podstaty domáha, a nepreukázala ani iný dôvod vylúčenia veci z oddelenej podstaty. Zároveň okresný súd konštatoval, že nedošlo k naplneniu kúpnej zmluvy. Proti tomuto rozsudku sa sťažovateľka odvolala.

Napadnutým rozsudkom krajského súdu bol rozsudok okresného súdu č. k. 27 Cbi 70/2008-182 z 3. augusta 2011 potvrdený ako vecne správny tak v otázke posúdenia neodôvodnenosti žaloby o vylúčenie veci z oddelenej podstaty, ako aj vo vzťahu k jeho rozhodovaniu o sťažovateľkinej námietke zaujatosti.

Proti napadnutému rozsudku okresného súdu a napadnutému rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorou navrhuje, aby ústavný súd vyslovil, že týmito rozhodnutiami bolo porušené jej základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy, a zároveň, aby ich zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľka taktiež navrhla, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého rozsudku okresného súdu a napadnutého rozsudku krajského súdu a aby uložil odporcovi v konaní pred všeobecnými súdmi (úpadcovi, resp. správcovi), aby sa dočasne zdržal speňažovania majetku, ktorého vylúčenie z konkurznej podstaty sa požadovalo v konaní pred okresným súdom a krajským súdom.

Ústavný súd vyzval krajský súd na zaujatie stanoviska k sťažnosti, ku ktorej sa krajský súd vyjadril prípisom doručeným ústavnému súdu 12. júla 2012. Krajský súd vo svojom vyjadrení poukázal na odôvodnenie svojho rozhodnutia, v rámci ktorého sa podľa jeho názoru vysporiadal aj s námietkami uplatnenými sťažovateľkou v sťažnosti

doručenej ústavnému súdu, a trval na vecnej správnomi napadnutého druhostupňového rozsudku. Zároveň vyjadril názor, že sťažnosť je v časti týkajúcej sa vysporiadania s jej námietkou zaujatosti neprípustná, a to z toho dôvodu, že sťažovateľka mala podľa neho možnosť podať proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie.

Ústavný súd zaslal sťažovateľke stanovisko krajského súdu na vyjadrenie. Sťažovateľka vo svojom vyjadrení zrekapitulovala svoje námietky obsiahnuté v sťažnosti a vyslovila názor, že ani zo stanoviska krajského súdu nevyplýva záver, že by napadnutým rozsudkom okresného súdu a napadnutým rozsudkom krajského súdu neboli porušené jej v petite sťažnosti označené práva.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy, návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom okresného súdu

Pokiaľ ide o základné práva a slobody, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (IV. ÚS 23/05).

Judikatúra ústavného súdu stabilne pripomína, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v to predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci (napr. I. ÚS 214/09). Podľa princípu subsidiarity ústavného súdu vyplývajúceho z poslednej vety čl. 127 ods. 1 ústavy, rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. V nadväznosti na to ústavný súd pripomína, že v rámci konania o sťažnosti zásadne preskúmava len právoplatné rozhodnutia, a to v tom zmysle, že musí ísť o rozhodnutia, ktorými sa konanie právoplatne skončilo (IV. ÚS 254/2011).

Vzhľadom na princíp subsidiarity ustanovený v čl. 127 ústavy je vylúčená právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o sťažovateľkou uplatnených námietkach porušenia jej základného práva napadnutým rozsudkom okresného súdu. Ochrany svojich práv sa sťažovateľka mohla domáhať a aj sa domáhala podaním odvolania proti tomuto rozsudku.

Ústavný súd z týchto dôvodov sťažnosť sťažovateľky v časti, ktorá smeruje proti napadnutému rozsudku okresného súdu odmietol z dôvodu nedostatku svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde (obdobne napr. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 290/06, III. ÚS 288/07).

2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej

logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Z týchto hľadísk preskúmal ústavný súd sťažnosť sťažovateľky namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná, a svoje ďalšie medzinárodné záväzky.

Ústavný súd poznamenáva, že v obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a jemu porovnateľného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet odlišností, a preto prípadné porušenie týchto práv je potrebné posudzovať spoločne (III. ÚS 470/2010, IV. ÚS 438/2010, IV. ÚS 195/07). Zároveň uvádza, že v čl. 1 ods. 1 ústavy sú upravené základné garancie, resp. princípy fungovania štátu, nie však základné práva a slobody.

Sťažovateľka odôvodňuje svoju sťažnosť argumentujúc dvoma námietkami. Prvá z nich sa týka odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu vo vzťahu k tomu, ako sa vysporiadal s jej námietkou zaujatosti proti konajúcej sudkyňi na okresnom súde. Druhá námietka sa týka podľa jej názoru nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu vo veci samej.

1. Sťažovateľka predovšetkým nesúhlasí so spôsobom, akým sa krajský súd vysporiadal s jej námietkou zaujatosti proti sudkyni konajúcej na súde prvého stupňa. Za podstatné porušenie ustanovení Občianskeho súdneho poriadku považuje to, že okresný súd vydal rozhodnutie vo veci samej predtým, ako bolo rozhodnuté o námietke zaujatosti, čím mal porušiť § 16 ods. 3 OSP. Krajský súd podľa sťažovateľky pochybil, ak tento stav neodstránil a ani neodôvodnil, prečo považuje postup okresného súdu, ktorým malo byť porušené uvedené ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku, za správny. Vo svojej podstate námietka sťažovateľky smeruje zjavne voči tomu, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca.

Prvá námietka sťažovateľky bola podľa názoru ústavného súdu dôvodom na využitie prostriedku právnej ochrany (dovolania z dôvodu, že o veci rozhodoval vylúčený sudca), ktorého vyčerpanie musí predchádzať podaniu sťažnosti ústavnému súdu, a to z ďalej uvedených dôvodov.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 236 ods. 1 OSP dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Skutočnosť, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca, je dovolacím dôvodom podľa ustanovenia § 237 písm. g) OSP.

Ústavný súd pripomína, že dovolanie z dôvodov uvedených v § 237 OSP považuje za účinný právny prostriedok nápravy porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. II. ÚS 31/00, II. ÚS 102/04, III. ÚS 192/2011).

Ústavný súd v spojitosti s uvedeným ďalej poznamenáva, že na posúdenie prípustnosti dovolania, a teda aj na výklad ustanovenia § 237 OSP je zásadne príslušný Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (napr. IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 499/2011). Najvyšší súd vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 237 písm. g) OSP uviedol, že podľa „ustálenej súdnej praxe, v zmysle ktorej existencia žiadneho rozhodnutia alebo existencia právoplatného rozhodnutia nadriadeného súdu o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí, nebráni dovolaciemu súdu pri skúmaní podmienok prípustnosti dovolania v zmysle § 237 písm. g) OSP posúdiť túto otázku samostatne a prípadne i inak, než ju posúdil nadriadený súd súdu procesnému, ktorý vo veci rozhodoval (vid' R 59/97)“ (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 262/2008 zo 4. februára 2009, podobne aj uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 142/2010 z 9. novembra 2010).

Ústavný súd už taktiež vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 237 písm. g) OSP uviedol, že dovolací súd na takúto vadu konania prihliada z úradnej povinnosti (§ 242 ods. 1 OSP), pričom právomoc dovolacieho súdu sa vzťahuje aj na vady prvostupňového rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 243b ods. 3 OSP). Rozhodnutie súdu prvého stupňa v konaní, v ktorom rozhodoval vylúčený sudca, by nemohlo byť zákonné. V takýchto prípadoch by nemohlo byť zákonné a ústavne konformné ani rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie vydané vylúčeným sudcom bez ohľadu na to, či o vylúčení bolo rozhodované, keďže vylúčenie sudcu nastáva priamo zo zákona. Opačný výklad dotknutých ustanovení Občianskeho súdneho poriadku by bol popretím princípu materiálnej ochrany práv vrátane základného práva na súdnu ochranu (II. ÚS 43/2011).

Námietka sťažovateľky by tak podľa rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu, ako aj ústavného súdu mohla byť dôvodom podania dovolania ako prostriedku právnej ochrany, vyčerpanie ktorého musí predchádzať podaniu sťažnosti. Zo sťažnosti ani z jej príloh nevyplýva, že by sťažovateľka dovolanie podala. Ústavný súd preto musel sťažnosť v časti týkajúcej sa tejto námietky posúdiť ako neprípustnú podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde a z toho dôvodu ju pri jej predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietnuť.

Na tomto závere nemení nič ani názor sťažovateľky obsiahnutý v jej vyjadrení z 20. júla 2012, podľa ktorého v sťažnosti namieta porušenie ustanovení Občianskeho súdneho poriadku týkajúcich sa postupu pri rozhodovaní o námietke zaujatosti a nedostatočné odôvodnenie napadnutých rozsudkov, a preto nemal byť naplnený „*dovolací dôvod v zmysle ustanovenia § 221 ods. 1 písm. g) OSP* [správne má ísť o § 237 písm. g) OSP, pozn.].“ O prípustnosti dovolania môže rozhodnúť najvyšší súd ako súd dovolací a toto jeho rozhodnutie nemôže byť nahradené posúdením samotnou sťažovateľkou poukazujúcou na okolnosti, ktoré by mohli odôvodňovať prípustnosť dovolania.

2. Druhá námietka sťažovateľky smeruje proti tomu, že napadnutý rozsudok krajského súdu nie je z jej pohľadu dostatočne odôvodnený, a to najmä preto, lebo odvolací súd mal podľa nej opomenúť riešiť otázky spojené s platnosťou, trvaním a plnením kúpnej zmluvy, z ktorej odvodzuje svoje vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam. Podľa sťažovateľky sa krajský súd zamerail iba na skúmanie jedinej skutočnosti, a to, či bol vklad vlastníckeho práva k dotknutým nehnuteľnostiam povolený príslušnou správou katastra, nezaoberal sa však tým, či obligačný vzťah medzi sporovými stranami trvá. V odvolaní proti napadnutému rozsudku okresného súdu pritom sťažovateľka uviedla viaceré dôvody, ktoré mali poukázať na sporný obligačnoprávny vzťah medzi sporovými stranami (plnenie kúpnej zmluvy, platnosť a účinky odstúpenia od zmluvy a podobne), namietajúc, že krajský súd sa s týmito dôvodmi v napadnutom rozsudku vôbec nezaoberal. Okolnosti uvedené sťažovateľkou v odvolaní mali podľa nej vplyv na „*konštatovanie, či platnosť kúpnej zmluvy trvá*“ a krajský súd ich v napadnutom rozsudku mal zohľadniť alebo sa s nimi aspoň vysporiadať. Sťažovateľka nesúhlasí ani so záverom krajského súdu, podľa ktorého je nepodstatné, aké má odstúpenie od kúpnej zmluvy účinky, ako ani to, či sa na daný prípad vzťahuje Obchodný zákonník alebo Občiansky zákonník. Podľa sťažovateľky sa krajský súd taktiež opomenul zaoberať otázkou, či zo strany úpadcu mohlo dôjsť ku konaniu porušujúcemu zásady poctivého obchodného styku, resp. dobré mravy. Tým, že sa krajský súd v napadnutom rozsudku podľa sťažovateľky nedostatočne vysporiadal s ňou uvedenými dôvodmi odvolania, porušil podľa nej jej základné právo na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie.

Krajský súd v napadnutom rozsudku vychádzal zo skutočností potvrdených aj sťažovateľkou, v zmysle ktorých nedošlo medzi stranami k úplnému dodržaniu podmienok kúpnej zmluvy a ani vklad vlastníckeho práva v prospech sťažovateľky do katastra nehnuteľností nebol povolený. S odkazom na § 67 ods. 1 písm. a) a b) zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“) krajský súd uviedol, že do konkurznej podstaty patrí majetok patriaci úpadcovi v čase vyhlásenia konkurzu. Spornou tak bola otázka, či predmetné nehnuteľnosti patria úpadcovi (a tak spadajú do podstaty podliehajúcej konkurzu) alebo patria sťažovateľke (a preto nespadajú do tejto podstaty). Krajský súd v napadnutom rozsudku dospel okrem iného aj k záveru, že sťažovateľka sa ako kupujúca nestala vlastníčkou predmetných nehnuteľností, keďže jej vlastnícke právo nebolo predmetom vkladu do katastra nehnuteľností. Okolnosť, že nedošlo ku vkladu vlastníckeho práva, a tým ani k jeho prevodu, pritom potvrdila aj samotná sťažovateľka. Z uvedeného vyplýva, že predmetné nehnuteľnosti považoval krajský súd naďalej za súčasť majetku úpadcu. Krajský súd tak potvrdil rozsudok okresného súdu o zamietnutí žaloby o vylúčenie veci najmä z toho dôvodu, že sťažovateľka k nej nemala vecnoprávny titul, a teda zhodnotil, že prípadný obligačnoprávny nárok na prevedenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam nie je dôvodom na vylúčenie vecí z oddelenej podstaty.

V súvislosti s namietanou nedostatočnosťou a neúplnosťou odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu vo vzťahu k námietkam sťažovateľky zahrnutým v odvolaní ústavný súd v celom rozsahu zotrúva na svojej konštantnej judikatúre, podľa ktorej súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, a to s ohľadom na to, o aké rozhodnutie ide (meritórne alebo procesné)

a v akom štádiu súdneho konania je rozhodnutie vydané. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05, III. ÚS 25/06, IV. ÚS 301/09, IV. ÚS 27/2010).

Vo vzťahu k tvrdeniu sťažovateľky, že sa krajský súd dostatočne nevysporiadal s otázkou platnosti zmluvy, resp. platnosti a účinkov odstúpenia od kúpnej zmluvy, prípadne s rozporom úkonov správcu konkurznej podstaty úpadcu s poctivým obchodným stykom či dobrými mravmi, ústavný súd v zmysle uvedeného uvádza, že krajský súd svoje rozhodnutie založil na skutočnostiach, ktoré neboli medzi stranami sporné (neexistencia vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností a čiastočné nesplnenie zmluvy). Na svoje rozhodovanie o vylúčení vecí z oddelenej podstaty, pre ktoré je rozhodujúca odpoveď na otázku, kto je vlastníkom vecí zapísaných do súpisu oddelenej podstaty, nemusel krajský súd skúmať iné podmienky týkajúce sa platnosti zmluvy alebo účinkov odstúpenia od zmluvy, ktoré nemohli v danej veci ovplyvniť odpoveď na uvedenú otázku a ktoré sa preto ani nevzťahujú na predmet konania vymedzený samotnou sťažovateľkou v žalobe. Sťažovateľka ani dostatočne neodôvodnila, prečo a podľa akej právnej normy by ňou namietané okolnosti mali viesť k inému posúdeniu veci, k akému dospel krajský súd.

Ústavný súd vzhľadom na svoje postavenie nemôže zasahovať do právomoci všeobecných súdov, zisťovať skutkové okolnosti a vyvodzovať iné právne závery, ako tie, ku ktorým všeobecné súdy dospeli, ak sú tieto ich zistenia a závery ústavne udržateľné. V tomto prípade ústavný súd nepovažuje úvahu krajského súdu, podľa ktorej je dôvodom na vylúčenie vecí z oddelenej podstaty iba vecnoprávny titul k nej, nie však obligačnoprávny nárok na prevedenie vlastníctva k tejto veci, za svojvoľnú.

O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení (v tomto prípade § 67 zákona o konkurze a reštrukturalizácii), že by zásadne poprel ich účel a význam, k čomu v danom prípade nedošlo. Krajský súd sa podľa názoru

ústavného súdu dostatočne vysporiadal s argumentáciou sťažovateľky, a to v rozsahu, v akom to bolo potrebné na rozhodnutie vo veci vylúčenia nehnuteľností z oddelenej podstaty, a svoje závery dostatočne odôvodnil. Predmetnú námietku sťažovateľky preto ústavný súd nepovažuje za takú, ktorá by spochybňovala ústavnú udržateľnosť napadnutého rozsudku krajského súdu. Vzhľadom na uvedené ústavný súd vyhodnotil argumentáciu sťažovateľky odôvodňujúcu namietané porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny) a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojitosti s čl. 1 ods. 1 ústavy ako nedostatočnú na to, aby na jej základe bolo možné v prípade prijatia sťažnosti na ďalšie konanie zistiť takú spojitosť medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením označených práv, ktorá by umožňovala prijatie záveru o ich porušení.

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnymi názormi krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti týchto názorov a nezakladá ani právomoc ústavného súdu nahradiť právne názory krajského súdu svojimi vlastnými.

Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku krajského súdu vo vzťahu k námietke sťažovateľky týkajúcej sa nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti aj v tejto časti rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia, a ďalšími návrhmi sťažovateľky obsiahnutými v petite sťažnosti sa nezaoberal. Rovnako z toho dôvodu neprichádzalo už do úvahy rozhodovať ani o návrhu sťažovateľky na odloženie vykonateľnosti napadnutého rozsudku krajského súdu v spojení s napadnutým prvostupňovým rozsudkom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. septembra 2012